

et Smil, der blev bredere og mere lattervækkende, efterhaanden som Bestormelserne steg i Styrke.

„Naa, ja, ja, Børn,“ sagde han, da tilsidst ogsaa Konerne ved Kakkelovnen begyndte at tigge. „Naar der virkelig ikke er andre, der har noget paa Hjerte, skal jeg saamænd ikke holde mig tilbage. For jeg vil skam ikke ha'e paa min Samvittighed, at Stine ikke kommer paa Højskole!“

„Men skal vi ikke ha'e en Sang først,“ lød igen den kække Stemme henne fra Pigerne.

Den tilhørte den kønne Abelone, Præstegaardens Tjenestepige, en kraftig Skikkelse paa tyve Aar med sorte Baand i et hvidblondt Haar, en stor Rose i Barmen og med Højskoleelevens Kendingsmærke, det blanke Læderbælte, spændt fast omkring Livet.

„Ja, lad os synge!“ istemte Emanuel. „Lad os faa en Fædrelandssang! Det kan vi trænge til i disse Tider!“

Saasnart Sangen var tilende, blev der stille i Stuen. Karlene satte sig tilrette med begge Armene oppe paa Bordet, og Pigerne lod Haandarbejdet synke eller puttede det helt ned i Kjølelommen under Forklædet for rigtig at kunne iagttage Anton og følge Minespillet, mens han læste. Som Oplæser og Fortæller var Skolelæreren i disse Folks Øjne enestaaende, kunde i hvert Fald kun sammenlignes med selve den gamle Højskoleforstander ovre i Sandinge. Men mens denne, naar han fortalte sine Eventyr og gammelnordiske Sagn, ved sin egen aandeløse Betagethed ligesom løftede Taget over Tilhørernes Hoveder og med sin mærkelige Hanegalstemme manede alle Sagenes Kæmper, Trolde og Valkyrier saa lyslevende frem for alles Øjne, at det var, som saae man dem fare forbi som en lynknitrende Asgaardsreje, havde Skolelærer Antonsen sin Styrke i den jevne, moraliserende Hverdagsfortælling, som i den sidste Tid var kommen paa Mode i Literaturen. Især forstod han at gengive de komiske Personers forskellige Maade at tale og bevæge sig paa og kunde benytte sin pudsige lille Person til Fremstillingens Levendegørelse paa en Vis, som man hidtil ikke havde kendt her.

Herved bidrog han mægtigt til, at denne Hverdagspoesi mere